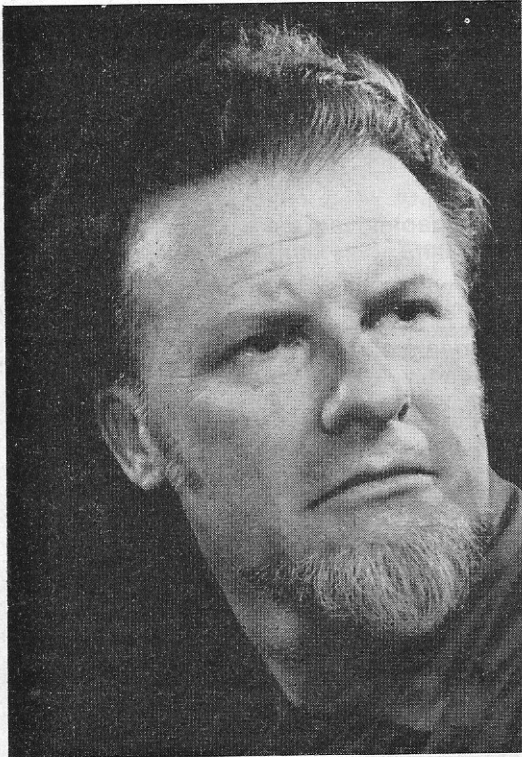


ANTO DIEZ IN GALERIJ AYMON

In de stemmige Aymon-galerij was er een zeer grote belangstelling bij de vernissage van de tentoonstelling Anto Diez. De h. A. Vlaskop, directeur van de galerij, heette de aanwezigen welkom en schetste in rake bewoordingen de taak die een private kunstgalerij te vervullen heeft. De h. F. Edebau, konservator van het stedelijk museum, schetste vervolgens het werk van

de kunstenaar, zo nauw verwant met de mens Anto Diez. De merkwaardige tentoonstelling blijft tot 5 oktober dagelijks toegankelijk van 10 tot 13 en van 15 tot 20 u. (Gesloten de woensdag).

Op deze bladzijde publiceren wij enkele meningen over Diez' werk van bekende kunstcritici.



ANTO DIEZ

Geboren te Brussel op 15 september 1914. Zoon van Mariano Diez y Sanchez, Prijs van Rome van de stad Madrid. Studeerde geneeskunde aan de Universiteit te Brussel, teken- en schilderkunst aan de Koninklijke Akademie voor Schone Kunsten te Brussel. Koesterde grote bewondering voor Hippolyte Daeye. Was van 1940 tot 1944 leraar aan de Koninklijke Akademie voor Schone Kunsten te Brussel.

Van 1938 tot op heden hield hij belangrijke tentoonstellingen in binnen- en buitenland: o.a. te Luik, Brussel, Turnhout, Oostende, Roeselare, Kortrijk, Parijs, Valencia, Arras, Gent, Düsseldorf, Leopoldsborg, Herentals, Poperinge, Schoten, Hasselt, Morsel, Verviers, Mechelen, Leuven, Tongerlo, Bonn, Keulen, Brugge.

In 1955 werd hij bekroond met het «Zilveren Ereteken van Kunst, Wetenschap en Letteren» en behaalde hij de «Thorletprijs» van de «Académie Française».

In 1960 werd hij vereerd met het Erediploma van het «Salon de l'art libre» te Parijs en met het diploma van meesterschap van de «Vereniging van de beroepskunstenaars van België».

In 1963 werd hij benoemd tot bestuurslid van de «Academia Leonardo da Vinci» te Parijs en van het internationaal comité «Centro y scambi internazionali» te Rome en te Firenze.

Werken van hem bevinden zich in de verzameling Goldmuntz (Antwerpen, Rotterdam, New York), in deze van de Belgische Staat, van Z.M. Koning Boudewijn en van Z.K.H. Prins Albert en in talrijke hoogstaande privé-kollekties, o.a. te Los Angeles.

Studies over hem schreven Guy Bada (Collection l'Art Contemporain, Editions de la Revue Moderne, Paris), Rein Hauben (Atelier, Artistenfonds, Rockoxhuis, Antwerpen) en Raymond Rau (Agentschap IM.CO, Bredene).

Kunst is vorm-geworden-inhoud. Dit in tegenstelling met sommige modernen die menen loze vormen inhoud te moeten verlenen met allerlei spitsvondige randschriften.

Inderdaad. Kunst is de intuïtieve taal van de menselijke gemeenschap. Zij is de meest verfijnde en trefzekerste vorm van mededeling. Meer: zij vertolkt het onzegbare.

Kunst zonder boodschap is onbestaanbaar. Ook ANTON DIEZ getuigt van het leven in de bewegetheit van zijn ritmische kleurvlakken en de vlucht van zijn trillende lijnvoeringen.

Hartstochtelijk pikturaal vertelt hij ons in zijn doeken en tekeningen van zijn hunkering, vertwijfeling en bevrediging.

Naar zijn eigen aard verkondigt hij zijn lijden, zijn liefde en zijn geloof met vertederd geweld en verpuurde oerkracht. Waar zij naar de vorm verhelderde tot vergeestlijkte eenvoud wordt zijn wijde en diepe menselijkheid UNIEK.

ANTON VLASKOP

Van Anton Diez kan gezegd worden, dat hij op typische wijze het evenwicht incarneert...

Dit evenwicht zit reeds in de man: een stoere, bonkige knaap, met stentorstem, flietsende ogen, met beweeglijke allure, steeds in de weer. Van binnen echter eerder ingetogen, meditatief, begiftigd met een verfijnde geest. Dit evenwicht vindt men terug in zijn werk, in het tegenover elkaar afwegen van de kleuren, in het schrille contrast van licht en donker, in een uitgesproken figuratieve beelding waarin vaak een verdroomde magische irrealiteit verweven zit. Men vindt het nog in het lineaire - Diez is een buitengewoon knap tekenaar - dat ofwel de wazige vlakken omlijnt, ofwel als volledig autonoom detail uitgewerkt is.

Deze diverse facetten van Diez' kunst worden geschraagd door een solied vakmanschap en door een beheersing van de materie, die hem velen mogen benijden.

FRANK EDEBAU

Anto Diez heeft iets behouden van de verbazing van de primitieve mens. Deze verbazing is een voorwaarde voor zijn vindingrijkheid en onvermijdelijk ook voor zijn pijn. Elk gesublimeerd ogenblik verschaft hem een nieuwe ervaring die hij allereerst voor zichzelf neerschrijft.

Want wat anders doet Diez op al deze bladen dan het leven ondervragen in de spiegel van het menselijk gelaat?

Diez wil vooral getuige zijn. Uit de contrasten tussen klaar en donker duiken menselijke bewijsstukken op. Men moet zichzelf de tijd gunnen om hen aan het woord te laten komen. Doorgaans lijken het zeer eenvoudige composities, met soms slechts de suggestie van een onvoltooid gebaar. Maar weldra geven zij hun geslotenheid prijs, en weet de toeschouwer dat hij dit al eens eerder gezien heeft, ergens in zijn eigen leven, of vele malen doch hier als een eindresultaat geformuleerd. Dan wordt het beeld een zinnebeeld en een teken.

GABY GYSELEN

Zijn doeken, zijn etsen, zijn tekeningen: ze stralen niet alleen een grote vitaliteit uit: ze houden een mengeling van stoerheid en tederheid in met daarbij een hevigheid van kleuren. Daarenboven getuigen ze van een uitzonderlijke bekwaamheid.

Zijn fijne smaak voor tonaliteit, zijn verregaande geraffineerdheid en het diepe besef van de waarde van de dingen, hebben van hem een kunstenaar van zeer hoog gehalte gemaakt.

In Anto Diez ligt bij de hunker naar leven een hunker naar vergeestelijking. Volgens hem hoort dit samen als lichaam en ziel. Zijn werk is daar trouwens een eerlijke weergave van.

REIN HAUBEN

In de kunst van Anto Diez staat de mens centraal, de mens die getuigenis aflegt van zijn leven. Deze kunstenaar is humanist in de edelste zin van het woord. Hij bezit een diep gevoel voor het tragische, maar soms is hij van een innigheid die men romantisch zou willen noemen als dit woord niet zo gevalueerd was. Zie zijn vrouwenfiguren.

Door dat alles kon hij nooit in het non-figuratieve terecht komen. Toch schuwt hij de abstraktie niet, maar dan een abstraktie die in de grond verinnerlijkt is. Ik stel me voor dat het zijn wanhoop is, de materie niet tot meer immaterialiteit te kunnen dwingen. Zijn vormenwereld is die van een apollinische schouwer, die echter het dyonisische als een voortdurende verzoeking wil blijven ervaren. Daarin ligt zijn kracht, zijn voornaamheid, zijn integriteit.

JAN VERCAMMEN